

Η άποψή μου για το πώς γίνονται τα πράγματα ταλαντεύεται μεταξύ του δημιουργού τους και τα ίδια τα πράγματα. Δηλαδή ο Άνθρωπος είναι αυτός που τα δημιουργεί ή εκείνα ενεργοποιούν το Άνθρωπο κάτω από αδιευκρίνιστους μηχανισμούς για να υπάρξουν!

Γιατί πώς αλλιώς γίνηκε εγώ που μέχρι εκείνο τον καιρό που δεν είχα καμία σχέση με τον αθλητισμό, πέρα από θεατής, να μπω σε ένα χώρο που δεν γνώριζα χωρίς να το περιμένω! Και δεν είναι μόνο αυτό, γιατί τα πράγματα κινήθηκαν σαν να ήταν προγραμματισμένα και μάλιστα άρτια! Το μόνο που μπόρεσα με πρωτοβουλία μου να κάνω ήταν να τοποθετήσω το νέο για μένα αυτό αθλητικό στοιχείο σε ένα ευρύτερο εικαστικό πλαίσιο κάτω από το κίνημα «ΑΝΑτρέχω στην Αρκαδία».

Να τώρα πώς κύλισαν τα γεγονότα και ενίσχυσαν την παραπάνω άποψή μου!

Πολλά χρόνια πριν, έχω γνωρίσει στην Αθήνα ένα ένθερμο Ελληνιστή Ισπανό την καταγωγή, τον Pedro Olalla, αναγνωρισμένο από την πολιτεία ως «πρεσβευτή του Ελληνισμού». Ο Pedro είναι τρελά ερωτευμένος με την Αρκαδία και το Αρκαδικό κεκτημένο.

Με τη γνωριμία αυτή μου δόθηκε η ευκαιρία να εντρυφήσω περισσότερο στα της Αρκαδίας και τι αυτή προβάλλει στο διεθνές πολιτιστικό στερέωμα και να γίνω κι εγώ ένας θερμός υποστηρικτής της.

Το πρώτο αποτέλεσμα που προέκυψε απ' αυτή μου την ενασχόληση ήταν η ιδέα της αποκατάστασης παλιών μονοπατιών στη βόρεια πλευρά του όρους Μαίναλο, με κεντρικό σημείο το χωριό Βαλτεσινικό τόπο καταγωγής μου.

Με τον Pedro περπατήσαμε μαζί στα μονοπάτια που μόλις είχαν αποκατασταθεί και αναζητώντας κάποιο εικαστικό δεδομένο που θα τα υποστήριζε από πλευράς προβολής προέκυψε η ονομασία «Μονοπάτια Αρκάδων Ποιμένων» συνδέοντας την ονομασία αυτή με το έργο του Γάλλου ζωγράφου Roussin (Πουσέν) «Αρκάδες Ποιμένες» που αναφέρεται στην Αρκαδία. Στο ίδιο πνεύμα δημιουργείται την ίδια αυτή περίοδο η ιδέα σε μορφή συνθήματος το «ΑΝΑτρέχω στην Αρκαδία», που θα έδινε αίγλη στην όλη μας προσπάθειά και θα χρησίμευε σαν πολιτιστικό όχημα μέσα από το οποίο θα αναδεικνύονταν οι Αρκαδικές αξίες του Ανθρωπισμού, του εθελοντισμού και της αλληλεγγύης.

Έτσι υπό μορφή εγκαινίων διοργανώσαμε την Κυριακή 14 Σεπτεμβρίου 2008 στα μονοπάτια των Αρκάδων ποιμένων τον πρώτο

λαϊκό αγώνα βουνού απόστασης 10 χιλιομέτρων δίνοντάς του το όνομα «Αγώνας βουνού Αρκάδων Ποιμένων» που καθιερώθηκε στη συνέχεια επαναλαμβανόμενος κάθε χρόνο. Η περίοδος που γίνονται αυτοί οι αγώνες έχει συνδεθεί με την επέτειο της ιστορικής μάχης του Αγιονικόλα (6 Σεπτεμβρίου 1826) στο Βαλτεσινίκο και αφιερώνονται σε όλους εκείνους που περπάτησαν σ' αυτά τα βουνά, είτε να στηρίξουν τη ζωή τους, είτε να υποστηρίξουν τους αγώνες για ελευθερία και δημοκρατία.

Τα πράγματα πορεύονται σε μια αθροιστική αλληλουχία ιδεών και προτάσεων, σχεδόν μόνα τους! λες και κάποια μυστική συνομοσία τα κατευθύνει.

Ο Παύλος ο Διακουμάκος είναι ένας ενδιαφέρον άνθρωπος μαραθωνοδρόμος και αθλητής μεγάλων αποστάσεων με ένα ιδιαίτερο ταλέντο στο να προσλαμβάνει, ενθαρρύνει, μεγιστοποιεί, και μεταδίδει καινοτόμες ιδέες και πρωτοβουλίες προκαλώντας ενθουσιασμό. Αφού μαθαίνει για τα πεπραγμένα μας, προτείνει να προσθέσουμε ακόμα κάτι καινούργιο στο ίδιο πνεύμα του «ΑΝΑτρέχω στην Αρκαδία» και να «δένει» με αυτό. Κουβέντα την κουβέντα προέκυψε το όνομα «Μίκης Θεοδωράκης». Ο Μίκης, όπως μονολεκτικά έχει επικρατήσει να λέγεται, είχε περάσει μέρος της ζωής του εκτοπισμένος στη Ζάτουνα κατά την περίοδο της δικτατορίας και μας έδινε την καλλίτερη ευκαιρία, αφ' ενός να τον τιμήσουμε ως φορέα Αρκαδικών αξιών και αφ' ετέρου να θεσμοθετήσουμε ένα λαϊκό αγώνα δρόμου που θα προσέθετε αξία στις προσπάθειά μας αυτή.

Έτσι προέκυψαν τα «ΘΕΟΔΩΡΑΚΕΙΑ», ένας αγώνας δρόμου στη διαδρομή Ζάτουνα – Βαλτεσινίκο, 24,3 χιλιόμετρα που αγαπήθηκε και υποστηρίχθηκε από όλη τη δρομική κοινότητα.

Ο Παύλος βάζει μπροστά το «βαρύ πυροβολικό» του δρομικού αθλητικού χώρου, την κυρία Ελένη Μπερτσάτου που είναι η πρόεδρος

του «Συλλόγου Δρομέων Αθήνας» (ΣΔΥΑ), του αρχαιότερου αθλητικού συλλόγου υγείας στην Ελλάδα με μεγάλη συμμετοχή και εμπειρία σε τοπικούς και διεθνείς δρομικούς αγώνες πολλούς από τους οποίους είναι διοργανωτής. Η Ελένη έχοντας παράλληλα επιδειξεί σημαντικό συγγραφικό έργο που της αποδίδει ιδιαίτερα εικαστικά χαρακτηριστικά, όχι μόνο ταυτίζεται απόλυτα με τη νέα αφορμή που της παρουσιάζεται, αλλά υπερθεματίζει και όπως λέμε το «παίρνει επάνω της».

Τα «ΘΕΟΔΩΡΑΚΕΙΑ» έγιναν πρώτη φορά το έτος 2010 και συγκεκριμένα στις 30 Μαΐου 2010 με συνδιοργανωτές τον Σύλλογο δρομέων Αθήνας (ΣΔΥΑ) και Πολιτιστικό Κέντρο Βαλτεσινίκου (ΠΚΒ) κάτω από τις αιγίδες των τότε όμορων δήμων Κλείτορος, Δημητσάνας και Βυτίνας οι οποίοι παράλληλα με την ευκαιρία αυτή διοργάνωσαν και άλλες σχετικές εκδηλώσεις. Σημαντική τέλος ήταν και η συμμετοχή του συλλόγου Ζατουνιτών «Σταϊκόπουλος» και του ιδρύματος «Μουσείο Μίκης Θεοδωράκης». Έκτοτε θεσμοθετήθηκαν ως ετήσιοι αγώνες τιμής και άθλησης και διενεργούνται κάτω από το «ΑΝΑτρέχω στην Αρκαδία» και τον ΣΔΥΑ, με την υποστήριξη φορέων της περιοχής.

Η επιτυχία της παραπάνω πρωτοβουλίας είχε περισσότερα οφέλη γιατί «έδεσε» τους συνεργάτες σε μια διαδικασία αθροιστικής δημιουργικής σκέψης που συνεχώς παρήγαγε νέες ιδέες.

Έτσι με πρωτεργάτη τον Παύλο αναβαθμίζονται και καθιερώνονται οι αγώνες των «Αρκάδων Ποιμένων» με την προσθήκη σ' αυτούς μιας άλλης μορφής προσφοράς προς τον συνάνθρωπο που είναι η υποστήριξη του Συλλόγου Γονιών Παιδιών με Νεοπλασματική Ασθένεια «ΦΛΟΓΑ». Ήταν μια καινοτόμος πρωτοβουλία από την οποία προέκυψε η ομάδα δρομέων της «ΦΛΟΓΑ» που έτσι πλέον παίρνει μέρος στη συνέχεια και σε άλλους αγώνες υγείας και άθλησης.

Αυτό που βασικά όλοι επιδιώξαμε κάτω από το σύνθημα «ΑΝΑτρέχω στην Αρκαδία» ήταν να προσδώσουμε στις αθλητικές μας πρωτοβουλίες πέρα από την άσκηση και ένα εικαστικό χαρακτηριστικό που θα εμπνέει και παρακινεί. Ένα είδος δηλαδή φόρου τιμής σε ανθρώπους που με πάθος και ανιδιοτέλεια υπηρέτησαν τις ανθρώπινες αξίες και τον ανθρωπισμό. Γιατί όσο υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι και όσο οι γενιές τους θυμούνται και τους μιμούνται, τα κατώτερα ένστικτα και η αναλγησία του ανθρώπου θα περιορίζονται και η δικαιοσύνη η ηθική και η ελευθερία θα θριαμβεύουν.

Ο κόσμος προχωρά όταν αγωνίζεται για τη δυνατότητα των απογόνων του να ζήσουν σε ένα κόσμο προοδευτικό, διαφοροποιούμενο, ασφαλή μακριά από τη απειλή της καταπίεσης, της έλλειψης αξιοπρέπειας αισθητικής, αρμονίας και επιλογών.

Αντί επιλόγου:

Υπήρξαν πολλοί περισσότεροι που στρατεύθηκαν, υποστήριξαν και διεύρυναν τις παραπάνω πρωτοβουλίες που δεν αναφέρθηκαν, αλλά ο σκοπός του παρόντος δεν είναι τα πρόσωπα αλλά τα γεγονότα από την ιστορική τους πλευρά.

Με τον θαυμασμό, την αναγνώριση και τον πρέποντα σεβασμό προς όλους!

Μάρτης 2021